

Občianske noviny

HLAS

Trenčianske Stankovce

1/2023

hlas.stankovce@gmail.com

Povzbudenie

Povzbudenie do nového roku 2023.

Na dvere zaklopalo 365 dní nového kalendárneho roka, z ktorých už sú niektoré nami prežité. 365 dní, ktoré sú pre každého zahalené tajomstvom, pretože nik z nás netuší, čo ho čaká, čo a koho mu život prinesie v tento čas do cesty.

Každý prežitý okamih dňa v nás zanechá stopu.

Ďalší rok pred nami, možnosť začať alebo pokračovať inak, alebo rovnako, šanca dokončiť plynúce, obrovská možnosť žiť naplno.

Stále málo?

A čo keď je to obrovský dar, ktorý sme dostali pod vianočný stromček, pretože sme mali možnosť ukončiť starý rok a privítať nový?

Rok 2023 je vysoké číslo, veľa vody ubehlo, udalostí sa stalo, aby sa mohlo načítať, ale je tu a teraz! Začal sa písať odbitím poslednej decembrovej polnoci unaveného starého roku 2022.

Tak teda žime naplno ROK 2023.

Veľké PF 2023 všetkým ľuďom.....

Veronika Kováčiková

Stankovce, dedina moja krásna

Rodisko je navždy rodiskom pre každého, kto uzrel svetlo sveta z lona svojich rodičov. Pristane ako šíp do srdca a nezmazateľne sa zapíše do jeho mysle. Úplne rovnako pristane v srdci aj tým, ktorí s ňou spojili svoj život, napriek tomu, že tie korene majú niekde inde. A čím som starší, tým viac si uvedomujem to svoje prepojenie so všetkým naokolo.

Nedávno som sa zúčastnil zaujímavej debaty spojennej s históriou „mojich“ Stankoviec a koreňmi, ktoré sa preplietli osudmi a rodinami v nej. Pohľad z okna počas vravy mi zaviedol zrak na malostankovskú zvonicu na kopčeku nad evanjelickým kostolom. Vtedy ma premklo. To bol moment, keď som si uvedomil, čo pre mňa môj pôvod znamená.

Kde inde mám byť pyšný na to, že pod touto zvoničkou prešli osudy nielen „mojich“ Stankovčanov, mojich predkov, ale aj ľudí, ktorí tvorili dejiny nielen Stankoviec, ale aj celého Slovenska? A hneď sa mi prehral celý film s hlavnými postavami. Ved' pod ňou sedávali Štúr, Hurban i iní štúrovci počas ciest za kolegom Čendekovičom, sedával tam Ríznier - dedko Podjavorinskej, Mičátek, Podhradský, Mikulík, básnik Kišš, hral a spieval Štukovský, celebraval Bodický, písal Križan – Žiranský, kreoval naše osudy Škára či Prostredník. Kúsok odtiaľ prechádzali dejinami kuruci i Turci. Starali sa o všetkých Silvayiovci či Tomcsányiovci.

A ešte kúsok ďalej pôsobili Lipský, Závodník, Pevný, Amerikán, Zsolnay, Bacová, Grünwald, Frankl, Déchy, Nad'ovič, či ešte skôr Ruttkay, Kochanovský, Pribissovci, Omastovci, Masník i ďalší. Ved' táto obec dala svetu množstvo veľkých osudov či iné osudy spojili svet s ňou. Dívam sa a kochám sa. Uvedomujem si náš svet, i to, ako chcem s ním naložiť, kým tu som. Chcem poznať a spoznať svoj svet, svoju dedinu, svoj pôvod.

Rozmýšľam nad tým, aký je svet vôkol nesprihodlivý, nedá sa proste poznať všetko. No urobím všetko pre to, aby som aj so svojimi

kolegami, s ktorými píšem aj dejiny tejto obce, aby sa aj vďaka týmto novinám od nás všetci, ktorí chcú čerpať informácie, dozvedeli čo najviac. A verím, že takto podobne to majú nasťavené aj v obecnom Informátore.

Spýtal som sa teda jedného zo svojich spolu-besedujúcich, ako je možné, že komunita, ktorú zastupuje, má tak siahodlhé informácie a väzby na svoj pôvod a svoje korene. A odpovedal mi, že všetko začína výchovou. Výchovou detí, ktoré si poznaním svojho pôvodu, poznaním svojho dedičstva a histórie budujú vzťah k svojmu rodisku, k svojmu rodu, k svojej komunite. Áno, ved' to je ono. Bože, prečo ma to skôr nenapadlo?

A tak som si uvedomil, že sme vlastne vydaním knihy „Mozaika života našej dediny“ urobili krok k tomu, aby z nej naše deti čerpali informácie o svojej dedine a takto nasávali vzťah k nej. Ved' to, čo dostaneš do hlavy v mladosti, už v nej ostane navždy. Možno je to návod aj pre dnešných učiteľov, aby viedli naše deti k poznaniu histórie obce a tým plnšieho vzťahu k nej. Ony si to zaslúžia. A ona tiež, dedina moja krásna.

Čo viac povedať? Nevšimáť si malosti iných? Proste, povedať! Napísať! A nevšimáť si ju.

Moji kolegovia „redakčníci“, ďakujem aj vám za celý rok, za to, čo robíte pre iných, pre nás, pre seba. A nielen vám, ale všetkým našim milým Stankovčanom. Nielen teraz, ale každý deň, čo sa zobudíme, nech je prvým a krásnym zároveň!!! A pľneme si sny, kým sa dá!!! Aj tí vyššie menovaní tak žili!!!

Dušan Pevný

Vianočný zázrak

Chválime

Počuli ste už o tomto projekte? Nie? V krátkosti vám ho predstavím. Na stránke www.vianocnyzazrak.sk sa plnia sny seniorom v domovoch sociálnych služieb. Je to niečo podobné ako projekt „kol'ko lásky sa zmestí do krabice od topánok“, ale rozdiel je v tom, že tu sú uvedené konkrétne prania daného seniora. Nemajú však žiadne finančné obmedzenia, môžu si zažiadať naozaj čokoľvek, po čom túžia.

Najväčšiu skupinu však tvoria jednoduché darčeky, ako kozmetika, sladkosti, krížovky, knihy, oblečenie či predplatné novín alebo časopisov. Projekt vznikol v roku 2017, kedy sa podarilo splniť 650 prání seniorom z 32 zariadení sociálnych služieb na celom Slovensku. V roku 2020 sa podarilo potešiť skoro 6000 seniorov a tento rok sa splnilo až 7 095 prání.

V minulosti som sa zapájala s kolegami z práce. No tento rok myšlienka potešiť seniorov chytila za srdce aj niektorých členov FS Rozvadzan. Rozhodli sme sa zapojiť a spoločne sa nám podarilo potešiť 10 seniorov. Išlo o päť seniorov z Trenčianskej Turnej, dvoch z Čadce, dvoch z Adamovských Kochanoviec a jedného z Chynorian. Do balíčkov sme, samozrejme, pribalili aj obe CD FS Rozvadzan a deti z DFS Lampášik nakreslili pohľadnice. Do Trenčianskej Turnej som balíčky zanesla osobne a bolo krásne vidieť radosť a vďačnosť pani riaditeľky. Už sa tešíme, keď budeme môcť prísť potešiť seniorov osobne aj hudbou a spevom.

Činnosť Vianočného zázraku sa však Vianocami nekončí. Na webstránke zostalo 1.293 prání, ktoré sa nepodarilo splniť v predvianočnom období. Nachádza sa v nich aj množstvo skromných želaní, ktoré nie sú finančne náročné, a obdarovaných seniorov potešia aj po sviatkoch. Na facebookovej stránke sú postupne zverejňované fotografie z odovzdávania darčiek. Čo môže potešiť viac ako radosť v ich očiach?

Zuzana Bučková

Stretnutie v parku

Všimli sme si

Po dlhšej prestávke sme sa opäť zišli deň pred Vianocami v Parku Jána Lipského, aby sme sebe a deťom skrátili čakanie na Štedrý deň.

Ako bývalo zvykom, zúčastnila sa ho stála partia, z čoho sme mali po časoch koronových trošku obavy. Samozrejme, ako pri minulých predvianočných popoludniach v parku, opäť pribudli aj nové tváre, čo ma veľmi potešilo.

Nechýbalo varené víno, ale aj niečo „tvrdsie“ na zahriatie, pre najmenších horúci čajík. Počasie nám prialo, a tak dúfam, že o rok tomu nebude inak, a že sa opäť stretneme.

Pavol Kurtiš

Posviet' me si s Lampášikom...

Naše deti

Mnohí tomu neverili, ale je to tak. V tomto roku Detský folklórny súbor Lampášik vstupuje do 5. roka svojho pôsobenia v zachovávaní a obnove tradícií a zvykov našich predkov. Začali sme v októbri 2018, keď sa tohto náročného zámeru zhostili tri ženy z FS Rozvadžan – Anežka, Zuzka a Terka.

Počiatková eufória, veľký počet záujemcov, nedostatok tréningových priestorov... Všetko sme prekonali a naše ciele sa premenili na skutočnosť, ktorú práve teraz zažívame. Veľké gestá a nadšenie ustúpili pravidelnosti v nácvikoch - a s tým, samozrejme, i v znížení počtov detí. Nie každý má v rodine zázemie, ktoré ho v tomto smere podporuje. Nie každé dieťa zvládne pravidelne sa zúčastňovať na nácvikoch, disciplínu, rešpektovanie pokynov, tímovú prácu. A tak nás ostalo iba toľko, koľko má naozajstný záujem a vzťah k folklóru. V súčasnosti sa nácvikov zúčastňuje 23 detí vo veku 6-12 rokov. Samozrejme – bez podpory rodičov by sa to nedalo zvládnuť a nemalo by to požadovaný efekt. Oni svoj voľný čas dokázali venovať privádzaniu detí na nácviky, cestovaniu s nimi na vystúpenia, zabezpečeniu krojov....Je toho ešte oveľa viac. Len oni vedia, ako si museli usporiadať svoj deň, čo všetko obetovať, aby to zvládli. Takže veľké: **ĎAKUJEME!**

O mnohých vystúpeniach a úspechoch mladých folkloristov z Lampášika z predchádzajúceho obdobia sa už písalo na stránkach novín. Teraz uvediem niekoľko štatistických údajov za uplynulý rok.

V roku 2022 sme uskutočnili:

- pravidelné nácviky + generálne skúšky pred vystúpeniami a prehliadkami - 46 krát
- regionálna prehliadka DFS – D. Súča - 1 krát
- Trenčianske folkl. slávnosti Mn. Lehota - 1 krát

- spoločenské podujatia v našej obci – 5 krát (stavanie mája, vystúpenie pre mamičky, úcta k starším, Vianočný koncert...)
- festivaly, slávnosti v okolí – 3 krát (Čerešňové slávnosti na Bodovke, folkl. festival Stan-kovské zvony, vianočné popoludnie – Orloj)
- vystúpenia v Trenčíne – koledovanie - 2 krát (Záhradné centrum, Detské mestečko)
- sviatočné koledovanie v kostoloch – 2 krát (v ECAV, v KPMPK v našej obci)
- 3 dňové sústreďenie detí na Lubine.

Myslím si, že je to super prezentácia schopností detí. Ďakujeme menším i väčším folkloristom v Lampášiku!!!! Sme hrdí na to, čo v tak krátkom čase - napriek mnohým zdravotným

problémom a obmedzeniam - dokázali. Veľmi si želám, aby to pokračovalo takto i v budúcnosti.

V závere treba poďakovať i za poskytnutie priestorov na nácviky. Ochotne nám pomohol pán starosta Martin Markech. V súčasnosti máme k dispozícii 2 tréningové miestnosti v budove Obecného úradu Trenč. Stankovce.

Do budúcnosti si prajem - a vám všetkým tiež - dobré zdravie, veľa trpezlivosti a síl, vzájomnú úctu človeka k človeku, empatiu a toleranciu. Samozrejme, lásku a porozumenie v rodinách!

Terézia Kadáková

P. S. Ak by niekto chcel viac vidieť a počuť o činnosti, videá o Lampášiku sú aj na Youtube.com.

Vianočný orloj

Udalosť

Rozvadzská zvonica - nemôžeme ju využiť aj na niečo iné, ako na to, na čo bola postavená ? Niekedy však príde nápad, že čo keby sme s ňou niečo... ? Nápad strelíš len tak odboku, povieš to niektorým kamarátom a čakáš na ich reakcie. A tie aj prídu. Od tých dobrých a povzbudivých, cez tie neutrálne a zhovievavé, až po tie škodoradostné.

Živý orloj? Na zvonici? Čože je to zas za nápad? Komu je toto treba? No koho už len toto zaujíma!

Samozrejme, že určité pochybnosti prídu, ale keď to tak reálne zrátam, tak čo sa môže pokaziť? Počasie? Tak to určite, ale ako vieme ovplyvniť počasie? Že neprídu ľudia? Tak si to spravíme len pre seba a našich známych. Že nám ostane víno? To sa nám síce ešte nestalo, ale aj s tým si predsa vieme poradiť. Vianočný program máme predsa pripravený a odskúšaný, tak čoho sa máme báť.

Keď prvýkrát vojdem do zvonice a pozerám, ako jednoducho a dômyselne je vyriešené

uchytenie zvona, tak potichu vzdávam úctu starým majstrom pred ich fortieľom. V tú chvíľu mi je jasné, že ma už nič nemôže odradiť a pokus o prvý živý orloj na Slovensku spoločne s ostatnými dotiahneme do úspešného konca.

Takže zorganizujeme „kasting“ na apoštolov, vyberieme hudbu a dáme niekoľko tréningov. Dáme dohromady atribúty pre apoštolov, doladíme scenár, zorganizujeme generálku, zoženieme javisko, osvetlenie, ozvučenie, stany, lavice, stoly, občerstvenie, kameramana, redaktorov, oznam do rozhlasu a môžeme začať. Vianočný program, v ktorom spoločne účinkovali FS Rozvadzan a DFS Lampášik, sa už

tradične vydaril, a tak všetci už len s napätím čakali, čo to bude za orloj. A dočkali sa. Moderátorka v krátkosti poskytla informácie o všetkých dvanástich apoštoloch a o tom ako ich rozoznáme.

Potom sa už na javisku objavila smrčka s kosou a začala zvonit' na zvonci. Po jej zazvonení sme zhasli osvetlenie javiska a osvetlené zostali len okná zvonice. Začala hrať príjemná zvonkohra a v oknách zvonice sa postupne ukazovali a poklonili všetci dvanásti apoštoli. Záver programu bol veľmi romantický, lebo keď náš rodák-kňaz Juraj Sedláček dával všetkým prítomným krátke požehnania, tak sa z oblohy začali chumeliť snehové vločky, a tak dotvárali nefalšovanú vianočnú atmosféru tohto stretnutia. Bolo veľmi príjemné zažiť takúto spoločnú a spontánnu radosť medzi našimi spoluobčanmi. Dúfajme, že aj v budúcnosti budeme mať takúto možnosť a spoločne prežijeme takéto chvíle. Na záver sa chcem poďakovať všetkým tým, ktorí sa na tomto vydarenom podujatí podieľali, obetovali svoj voľný čas a aj financie na to, aby sme spoločne zažili čaro vianočnej pohody a spolupatričnosti.

A čo zvonica? Stále stojí na svojom mieste, je už čiastočne opravená, ale pamätá si aj na časy, keď bola ošarpaná. Pamätá si aj na časy, keď jej nejakí dobráci poškodili sošky anjelov. Nemali by sme ľahostajne chodiť okolo vecí, ktoré len evidujeme, že sú. Niekedy ani nevieme, čo nám naši predkovia zanechali. Niekedy však príde nápad, že čo keby sme s ňou niečo...?

Vendelín Sedláček

Vypátrali sme mená ľudí

Pátrali sme

Oblíbenou rubrikou našich novín HLAS je Historické foto a pátranie po menách ľudí na starých fotografiách. V minulom čísle (č. 6/2022) sme zverejnili v tejto rubrike fotografiu hasičov zo Stankoviec.

Pátrali sme po menách mladých hasičov na nej. Síce sme mnohých poznali, nechali sme si predsa len poradiť od ľudí, ktorí k nim mali blízko, a to od ľudí z dobrovoľného hasičského zboru.

Autora fotografie i presný dátum zhotovenia nepoznáme. No najmä vďaka pani Danke Mojžišovej sa nám podarilo zistiť, kto na nej je.

Na fotografii sú zľava títo ľudia:

Stojaci - Štefan Hornáček (dedko Petra Vašicu), Ján Lahký, Pavol Ďuriš, Ján Ševčík, Pavel Záhumenský, Dušan Lahký, kľachiari - Viliam Jančo, Ján Husár a Jaroslav Jančo.

Ako nám pani Danko povedala: „Všetci robili v tom čase na JRD, volali ich „CO družstvo““

Redakčná rada

Deviatáci

Naši žiaci a ich práce

Už som deviatak

Všetko to akosi rýchlo zbešlo. O pár mesiacov už pôjdem na strednú školu. Ťažko sa mi to verí.

V škole som prežil väčšinu svojho času a stretol som veľa super kamarátov. Aj učiteľov. Naučil som sa toho veľa do života za tých deväť rokov.

Verte mi, budú mi chýbať nielen spolužiaci, ale aj učitelia. Tí, ktorých už možno neuvidím. Bude mi chýbať celá škola. Spomienok na školu bude veľa.

Na moju školu nikdy nezapudnem.

Matúš Mikušinec, 9.A

A som deviatačka

Prežila som 9 krásnych rokov na našej základnej škole. Naučila som sa čítať, písať, počítať a mnoho iných dôležitých vecí do života.

Žiaľ, pomaly, ale isto, prichádza ten čas, kedy sa budem musieť s mojou školou rozlúčiť. Budú mi chýbať prestávky, keď sme sa veľa nasmiali a navyvádzali. A naše rozprávania na toaletách:).

Na strednú školu sa teším. Budú tam noví spolužiaci, učitelia, predmety a nové bude vlastne celé prostredie.

Priznám sa, mám ale aj obavy. Budeme taký dobrý kolektív ako doteraz? Budú vedieť noví učitelia nás nielen pokarhať, ale sa aj usmiať?

Prichádza obdobie stresov a obáv. Pomaly zisťujem, že to, na čo som sa kedysi vykašľala, ma teraz doháňa a valí sa ako lavína.

Prajem všetkým deviatakovi, aby ich prijali na vytúženú školu.

Petra Janíková, 9.A

Ako to rýchlo ubehlo

Tak som sa tešila, keď budem deviatačka. Hovorila som si, ako to dlho potrvá. A už je to tu. Deväť rokov ušlo ani neviem ako.

Skvelá partia spolužiakov, dobré obedy a priznám sa, aj dobrí vyučujúci. Isto nám bude chýbať to naše vymýšľanie nielen cez prestávky, ale aj cez hodiny.

Teraz nás čaká testovanie a prijímačky na strednú školu. A v júni...rozlúčka so školou. Až teraz si uvedomujem, ako ten čas rýchlo letí.

Lea Masárová, 9.A

Naša trieda 9.A

Moja trieda, tá je naša,
chýbali sme na Mikuláša.

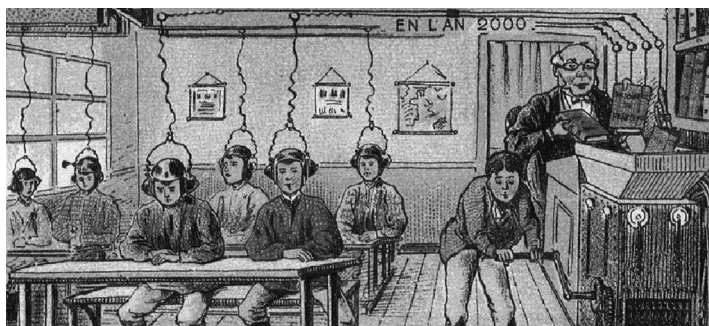
O chvíľu tu končíme,
hovadiny robíme.

Možno nie sme najmúdrejší,
ale srandy je tu dosť.

Všetky naše hovadiny zmysel majú,
a predsa nás za ne karhajú.

Naše posledné hodiny tu odbíjajú,
všetci našu triedu „radi majú“.

Báseň vytvorili všetci žiaci 9.A

Stalo sa v Hájenke

Stalo sa

Na háji v „Hájenke“ udiali sa veci čarovné. Stretli sa v nej ochotníci, aby sa vianočným zvykom ďalej priučili, olovo si odliali, a aj niečo uhádli.

O „*roratoch*“, vianočných prísloviach, o adventnom venci spred rokov sa veľa zaujímavého dozvedeli.

Ked' už lod'ky a orechové škrupiny v „*kastróli*“ plávali, v tichu si uvedomili, že Vianoce na oblok klopkajú, krásne časy ich čakajú.

Biely koláč cukrovou perinkou prikrýty v izbičke rozvoniaval, tajomstvo ukrýval, skromná vianočná miska s ihličím sa na stole vynímala, v detských rúčkach salónkami vyrobenými vyzdobiť čakala.

Tešíme sa, keď sa opäť uvidíme, ak Boh dá, aj s vami sa o radosť podelíme.

Veronika Kováčiková

Rozvadené Slovensko

Názory

Nad Tatrou sa blýska, hromy divo bijú.
Takto znela pieseň, ktorú spievali „Slováci“,
Keď vtedy voľnosť nemali.

Dnes tiež zúria Tatry, sypú blesky, hromy.
Na nebi sú mračná, plačú rieky, stromy.

Slovač rozvadená na desiatky strany,
Fúka neznášanie, bude život planý.
Každá strana máva právo rozumu

Veria, že ona je tá pravá,
Že svoju vlasť ľúbi veľa.

Ľúbiť ľúbi, ale plné vačky,
Nie blahobyť vlasti.

To sú len táračky.
Ožijú boháči, bedač zasa bude.
Taký svet sa rodí do slovenskej hrude.

Tatry, moje Tatry, burcujte len smelo,
Aby faloš, záviť búrkou prehrmelo.
Aby slnko hrialo Tatry usmievavé,
Že bleskom pravdy vzniklo slnko nové.
Spojme ruky spolu,
Nech láskou si vytvoríme dobro
A zaženieme zlobu.

Vincka Šmatláková

Veľkostankovčanky

Historické foto

História sa opakuje

Páli nás

Pri blížiacom sa prvom roku vypuknutia vojny na Ukrajine sa iste mnohí pýtame, prečo sa to vlastne stalo. Kedy a ako sa to asi skončí. Odkedy ľudstvo vymyslelo peniaze, tak sa všetko viac – menej točí okolo nich. A odkedy niekto chorý na hlavu vymyslel rebríček 100 najbohatších ľudí sveta, tak všetci bohatí sa tam chcú dostať. Za každú cenu. A stále majú málo.

Epidémie, vojny, drancovanie prírody, nerastného bohatstva – to všetko je dobré na ukojenie chýtok mocných tohto sveta. A všetko zaplatí chudobný pospolitý ľud – svojimi životmi a ešte väčšou chudobou ako predtým. Za posledných cca 120 rokov sa skutočnými víťazmi vojen nestáva ani jedna z bojujúcich strán, ale tí, ktorí ju rozdúchajú, potom podporujú a nakoniec na nej najviac profitujú. Kto to tak môže byť – žeby svetový kapitál?!

Ked' obzriem sa späť do ľudskej histórie, chytá ma tuším náhle záchvat hystérie. Prekážky pre ľudí mali by byť výzvou, či končia sa pohromami alebo krízou. No nikdy sa to neriešilo cestou pokojnou, každá kríza skončila sa vždy až vojnou. Gulagy, koncentráky, pach mŕtvolných spalín, prísť musí nový Hitler – či nový Stalin?

Mať milióny, miliardy, nad všetkým mať vládu a ty, plebs ostatný, skap trebárs od hladu. Navrch majú tlačubovia, tí, čo robia bu-bu-bu, ostatní poctiví ľudia, tí nech padnú na hubu. Dokopať, dobiť ich, zvaliť aj do blata, oni sú kasta vyvolená, vždy tá vysmiata. Nikdy strachom o svoj bachor nepustia do gatí, ved' ľud chudobný pospolitý vždy všetko zaplatí.

Vydrancovať celú prírodu, všetkých odrať z kože, zákon, ten si prispôbiť, že všetko sa to môže.

Ozaj, môže sa to?
Nedoplatíme na to?
Dokedy budeme čakať?
Nezačneme zrazu plakať?
Ked' ktosi mocný, výbojný,
vženie nás znovu do vojny?

Ked' pozriem sa späť do ľudskej histórie, chytá ma naisto záchvat hystérie. Len slová Fučíka sú v novom šate odeté:
„LIDÉ, MNĚL JSEM VÁS RÁD. BDĚTE !”

Pavol Múdry

Bájka o lampe

Podobnosti

Lampa bola na seba veľmi pyšná. Celá sa ligotala a bola naozaj krásna. Dali do nej olej a keď ju zapálili, vrhala mäkké svetlo po celej miestnosti.

„Len sa na mňa pozrite,” vravievala pyšne, „som tá najúžasnejšia lampa. Dávam toľko svetla ako striebřitý mesiac na oblohe. Svetím tak krásne, ako mesiac a hviezdy dokopy. Ba čo viac, svetím krajšie ako samotné slnko!”

V tej chvíli zadul do izby cez otvorený oblok vietor. Bol taký silný, že zahasil lampu a izba sa ponorila do tmy.

„Vidíš, aká si smiešna?” povedal jej pán domu, keď lampu znova zažínal.

„Ako sa opovažuješ prirovnávať k slnku, mesiacu a hviezdám? Ony svetia večne a teba zhasne obyčajný vietor...” Ezop

Výstavba chaty na Betleheme

Historické budovy

Ked' sa povie Betlehem, tak väčšina občanov Trenčianskych Stankoviec si predstaví chatu v tejto lokalite na kraji lesa v katastri bývalej obce Malé Stankovce. Chata je majetkom PD Inovec Trenčianske Stankovce a slúži na rekreačné účely a spoločenské akcie. Ale chata tam nestojí odjakživa, ale od roku 1990 a ako to bol s jej vznikom, o tom v tomto článku.

Táto lokalita je známa už zo stredoveku a zakreslená pod týmto názvom je aj v starých mapách. Pôvodne to bol salaš, kde sa chovali hlavne ovce, kozy a tiež aj hovädzí dobytok. Bola tam maštal', rajčula a pajta s pastierňou. Aj poľovníci tam mali takú drevenú bídu. Po zlúčení obcí sa ovce prestali chovať a dobytok sa už prestal vyhánať na ďalekú pašu. A tak budovy chátrali, až nakoniec družstevníci a poľovníci sa dohodli, že prerobia bývalú maštal' na chatu.

Hlavným organizátorom a iniciátorom prestavby a rekonštrukcie bývalej maštale bol vtedajší predseda Poľovníckeho združenia (PZ) Ladislav Porubský z bývalej obce Sedličná. Oporou mu boli ďalší členovia PZ Slavomír Pevný, Rudolf Maňo a Adam Zemánek. Bola podpísaná zmluva medzi vtedajším JRD (Jednotné roľnícke družstvo) a PZ, v ktorej stálo, že JRD poskytne pozemok, budovu (maštal') a zabezpečí všetok stavebný materiál a členovia PZ vykonajú všetky práce súvisiace s rekonštrukciou a výstavbou zdarma.

A tak sa mohlo začať s prácami. Najskôr sa vykonali búracie práce, prípravné práce a pokračovalo sa v rekonštrukcii a vo výstavbe chaty. Práce vykonávali dobrovoľne a brigádnicky členovia PZ (nie všetci), hlavne priatelia, známi a rodinní príslušníci Ladislava Porubského. Na chate brigádničil jeho otec, bývalý predseda MNV v Sedličnej Jozef František Porubský, ktorý tam spolu s Pavlom Pevným robil murárske práce a vonkajšie omietky. Na chatu chodili často robiť Dušan Haško a Hrušovský Jozef a ďalší členovia PZ. Najviac tam však odrobil Laco Porubský so svojou rodinou, so svojím synom, otcom, kamarátmi a veľa roboty tam odviezol Stano Porubský. Laco Porub-

ský kúpil miešačku za svoje peniaze, a keďže tam vtedy ešte nebola elektrina, tak náhon na miešačku dal prerobiť na kardan, pohon bol od jeho traktora a aj naftu do traktora si kupoval za vlastné. A takto sa v prácach na výstavbe chaty pokračovalo.

Potom prišiel november 1989 a s tým spojené udalosti, PZ malo zakázané manipulovať s peniazmi a investovať, ani vtedajšie JRD nechcelo uvoľňovať peniaze, báli sa, že čo bude a ako bude. Malo sa tam ešte vybudovať kúpalisko, už bolo vybetónované, malo sa obložiť, boli zakúpené zatravnňovacie kocky na prilahlé svahy. Potom to už len tak nejako dokončili, doslova „dolepili“. Jozef Poruban tam ešte spravil elektrické rozvody. Práce na chate boli

skončené v roku 1990. Momentálne s chatou už poľovníci nemajú nič spoločné, Laco Porubský ešte keď bol predsedom PZ daroval ich podiel (alíkvotnú časť) PD Inovec. Bolo to takto: Členovia PZ chceli, aby sa alíkvotná časť predala PD. Podľa zmluvy bolo PD povinné PZ zaplatiť alíkvotnú časť. Predať to chceli aj tí členovia PZ, ktorí sa na stavbe chaty vôbec nepodieľali, nemali žiadne zásluhy, ale chceli získané peniaze prerozdeliť rovným dielom medzi všetkých a už mali aj vyrátané, že každý dostane okolo 3.000 Sk. Laco Porubský s tým nesúhlasil, aby rovnaké peniaze dostali tí, ktorí sa tam narobili a aj tí, ktorí tam nerobili, a tak využil to, že bol predsedom PZ a podpísal darovaciu zmluvu pre PD. A za to padol do nemilosti.

Ladislav Porubský bol zamestnaný ako šofér v Uhoľných skladoch Trenčín. Po novembri 1989 Uhoľné sklady zrušili a on prišiel o zamestnanie. Potom si zadovážil auto, dal sa na „súkromničenie“ a robil u Dušana Petra, ktorý mal v rozvadzskom dvore prevádzku na výrobu biliardových stolov a lavíc.

Po novembri 1989 museli funkcionári organizácií zo svojich funkcií odstúpiť a aj Ladislav Porubský musel odstúpiť z funkcie predsedu PZ a museli byť nové voľby. Voľby v PZ dopadli tak, že Ladislavovi Porubskému chýbal 1 hlas na zvolenie za predsedu PZ a Pavol Stanák získal len 1 hlas. Potom vstal Kollár a povedal: „Chlapi, však čo tu budeme sedieť dokedy, načo druhé kolo? Najlepšie, keď bude Paľko Stanák predsedom a Julo Letko hospodárom a môžeme končiť.“ A tak sa aj stalo.

Štefan Šmatlák

Speváčka Darina Kerová

Historické postavy

V druhej polovici minulého storočia pôsobila na našej základnej škole pani učiteľka Kerová. Mnohí Stankovčania si ju pamätajú ako svoju učiteľku, no mnohí aj jej dcéru, ktorá v tom čase chodila na školu s našimi rodákmi. Už vtedy sa prejavovala ako výrazná hudobníčka, speváčka, a takto ju majú v pamäti jej vrstovníci.

Orchester Gustáva Offermanna a Darina Kerová

Jej hudobný talent neostal nepovšimnutý ani známym slovenským hudobníkom, ktorí pôsobili najmä v Bratislave. Medzi takých patrila aj Vasko Velčický, ktorý patrila v rokoch 1960 až 1962 medzi hlavných predstaviteľov hudobného sveta v Bratislave. Jeho kapela sa volala Rock-in' Boys.

Spolupráca s Petrom Tuchscherom, ktorý zbožňoval vtedy vychýrenú anglickú skupinu The Shadows a speváka Cliffa Richarda, viedla k zmene názvu skupiny (od roku 1962) na Tiene. Kapela Tiene hrávala bigbít okrem Pionierskeho paláca aj v Astorke na Suchom Mýte alebo v A-divadle na Záhradníckej ulici, ktoré sa neskôr premenovalo na Divadlo za rampami.

V rokoch 1962 až 1964 sa zloženie kapely Tiene zmenilo, okrem Vaska, Stana Herka a Petra Ryšavého sa ako sólový gitarista a spevák objavil Vašo Gardon a ako klavirista Milan Teréni. V roku 1964 prijali angažmán v zábavnom programe „Koly, sny, gitary“ v Tatrách (v réžii Jiřího Vrbu), v ktorom s nimi spievali Darina Kerová a Elena Příbusová.

„Medzi mladými boli Tiene veľmi populárne, o čom svedčí fakt, že na ich čajoch v Pionierskom paláci, ľudovo zvanom Pinkáč, bolo vždy plno a popularita Velčického a kapely Tiene nemala obdobu,“ píše vo svojej knihe „Rocková Bratislava“ ďalší legendárni hudobníci Fedor Frešo a Tomáš Berka. „V roku 1964 sa však skupina Tiene rozpadla,“ hovorí Velčický. Nás môže tešiť, že Darina Kerová v nej hrala nezapomenuteľnú úlohu.

Darina sa na bratislavskej scéne nestratila

a svoju hudobnícku dráhu spojila s ďalšou slovenskou hudobnou legendou - skupinou The Soulmen. Kapela bola ovplyvnená bluesrockovým psychedelickým triom Cream z Veľkej Británie. Vedúcou osobnosťou bol jeden z najlegendárnejších slovenských muzikantov Dežo Ursíny – gitara, spev. Ďalšími boli Fedor Frešo – basgitar, Vladimír Malý – bicie, neskôr Dušan Hájek – bicie. Spieval v nej známy herec Marián Slovák a na klávesové nástroje v samých začiatkoch

v nej hrala Darina Kerová, neskôr Peter Koreň.

Po roku 1972 začala Darina Kerová spievať a hrať s orchestrom Gustáva Offermanna. Nahrala s ním niekoľko singlových platní, ktoré vydalo hudobné nakladateľstvo Opus. Sólovo naspievala single – Parížske Tango, Muži v roku 1973, Senzačný chlapec, Blesk v roku 1974 (tieto texty napísal Boris Filan), Joločky Sosjonočky, Forever And Ever v roku 1975.

Naspievala aj niekoľko duetov, ktoré vydal Opus. S Janou Kociánovou naspievala v roku 1974 singel Anonym a Hraj a spievaj Linda. S Miroslavom Žbirkom dokonca dva single – Čas maškarných bál a Manon v roku 1975. Neskôr Máme svojich sedemnást a Neplač malá v roku 1976.

Potom sa po Darine Kerovej akoby zľahla zem a o jej krokoch nie sú ďalšie informácie.

Zhruba pred dvomi rokmi sa pri jednej spomienke na túto pani speváčku ozval pán Arden Thorneil z USA, ktorý napísal, že pani Darinka žije za morom, v americkom štáte Massachusetts.

V každom prípade, akúkoľvek spomienku na túto pani speváčku privítame a radi zverejníme na stránkach našich novín.

Dušan Pevný

Orchester Gustáva Offermanna

Skupina Tiene

Na kolesách po Slovensku - 1. časť

Aktivity

Keďže drvivú väčšinu víkendov trávim so synom behaním po futbalových turnajoch, rozmyšľal som nad tým, ako venovať aspoň pár dní staršej dcérke a ako jej tak ten čas vynahradiť. Nejaké ubytovanie v Tatrách alebo inde s turistikou som nemal vôbec v pláne už od začiatku. Baví ma cyklistika, tak som chcel ísť týmto smerom. Hodiny strávené výberom vhodnej lokality nakoniec smerovali k voľbe na cyklotrasu Bratislava – Štúrovo.

Rovina, takmer stále popri Dunaji a hlavne veľa miest, kde sa dalo zastaviť, oddychovať, objavovať a obdivovať. Ale 160 km?! Povzdychol som si, či to nebude pre ne veľa, predsa len na rozdiel odo mňa bicyklovaniu moc nedávali. Áno pre ne, pretože už som vedel, že pôjde s nami aj jej kamarátka. Samozrejme som ani nepomyslel na to prejsť celú trasu za jeden deň. Potreboval som zistiť, akú vzdialenosť a s akou priemernou rýchlosťou dokážu prejsť bez toho, aby boli unavené. „Žiadny stres“, to bolo moje krédo na tento výlet. Po pár jazdách som mal jasno v tom, že tri dni budú stačiť úplne v klude, bez stresov, a o to mi hlavne išlo. Stačilo už len vybrať termín, zarezervovať ubytovanie, nakúpiť nevyhnutné veci a mohli sme vyraziť.

Štart 11. 7. 22 o 10.00 – Bratislava, Tyršovo nábrežie, smer - 52 km vzdialené Gabčíkovo. Počasie nám praje, polojasno, príjemne teplo a hlavne vietor do chrbta. Po pol hodine cesty prvá zastávka na občerstvenie, niet sa kam ponáhľať predsa, snažil som sa držať svojho kréda. Máme pred sebou rímsky vojenský tábor Gerulata v Rusovciach (na nešťastie v pondelky zatvorené), vodnú elektrárňu a areál vodných športov v Čunove, najširšie miesto na Dunaji u nás, obchádzame kompu pri Vojke nad Dunajom a dávame ďalšiu pauzu na ľahký obed v Csente Čárde. V diaľke sa nám už ukazujú obrysy vodného diela Gabčíkovo, výhľady na obe strany Dunaja sú fantastické. Ako bonus sme videli pri love Orliaka morského, po ktorom je aj pomenovaný ostrov na pravom brehu. Niečo po 15 hodine sme už ubytovaní v Gabčíkove... a oddych. Teda, aspoň som si myslel. Stačil jeden pohľad cez okno na ne ako robia stojky a fotia sa pri tom... že by zbierali „lajky“?

„Baby, čo ideme robiť?“

„Chceme ísť znova na priehradu.“

Vravím si, celkom super nápad, keďže sme to mali asi 10 minút cesty pešo a taká prechádzka padne úplne vhod. To som ešte netušil, že ma tam vytiahnu znova tesne pred západom slnka, pretože sa im tam veľmi páčilo. A musím povedať, že sa im to podarilo, pretože večer to tam bolo úplne perfektné, celé vodné dielo osvetlené. Do toho skoro čistá obloha bez mrakov, proti prúdu Dunaja západ slnka a z druhej strany sa už ukazoval mesiac takmer v splne. Keby si to človek plánoval, tak to tak netrafí roky. Do toho sme videli turistickú loď, a keď prechádzala komorou a ľudia z nej im odkývali, to už bola tá povestná čerešnička na torte.

Tomáš Sliva

Poplatky poddaných z Veľkých Stankoviec

Z archívov

V archívoch sa dá nad'abíť na rôzne veci a texty súvisiace s našou obcou alebo s niektorou z jej pôvodných častí. Takto sa mi podarilo získať aj materiál o najväčšej z našich pôvodných obcí, o minulosti Veľkých Stankoviec, menovite ľudí, ktorí žili v tej dobe na jej území.

Ide o Súpis povinností sedliakov a hofierov, ktorí v tom čase žili v chotári Veľkých Stankoviec. Záznam sa nachádza v archívoch Okresného múzea v Trenčíne. Je zaznamenaný v roku 1550 v knihe (kronike) písanej po maďarsky a týkal sa oznámenia veľkomožného pána Trenčianskeho hradu.

Zápis sa týkal týchto ľudí (sedliakov), ktorí mali v užívaní celé domy:

- Mikuláš Korzak (richtár), Šimon Damokon, Ján Vicen, Jakub Danko, Vincent Kohút, Gregor Košút, Gregor Remešík, Mikuláš Slama, Šimon Ryšavý, Šimon Rybár (výnosom bol oslobodený od povinností na 3 plus 1/3 roka) a Gregor Mazan (debnár, pracujúci na hrade, bol oslobodený úplne).

Ďalej sa týkal tých sedliakov, ktorí mali v užívaní iba polovicu domu:

- Štefan Čepecný, Osvald Duneda, Peter Omasta, Mikuláš Vakus, Martin Krvavý, Peter Petko a Štefan Omšan (oslobodený od plnenia

povinností na 5 a pol roka).

Týkal sa tiež týchto hofierov:

- Mikuláš Sartar, Andrej Hollý, Martin Migdala, Mikuláš Bojác a Juraj Kmetík.

Odovzdávanie poplatkov na hrad bolo nasledovné:

„Na Juraja platili spoločne 4 zlaté, na Michala tiež 4 zlaté. Na Michala museli tiež odovzdať hradnému pánovi spoločne 32 meríc ovsa, 12 meríc jačmeňa, 13 meríc chmeľu. Na Havla spoločne odovzdali 100 kapustných hláv a namočili 4 kytý (zväzky) konôp pre hrad. Na Vianoce museli odovzdať 1 vykrmenu sviňu, 2 tyny (sudy) piva a richtár dá libru, čiže funt vosku.

Miesto vozenia vody na hrad Trenčín dá každý navyše 2 merice ovsa. Od stodoly zaplatí každý poplatok 8 denárov. Od mlyna zaplatí mlynár ročne 1 zlatý, tiež jeho veličenstvu odovzdá každý týždeň peceň chleba, spolu teda 52 pecňov ročne.

Na fašiangy dajú všetci spoločne 6 syrov, 2 holby masla a 56 vajec. Počas pôstu dajú mericu hrachu a mericu semenca. Na Veľkú noc odovzdajú 1 ovečku, 6 syrov a 100 vajec. Ďalej každý sedliak odvezie 3 vozy dreva z panského lesa.

Na území Turnej musia ľudia z Veľkých Stankoviec orať, siať, žať a zväžať, kosiť trávu, zhrabávať seno a potom ho doviesť na hrad.“

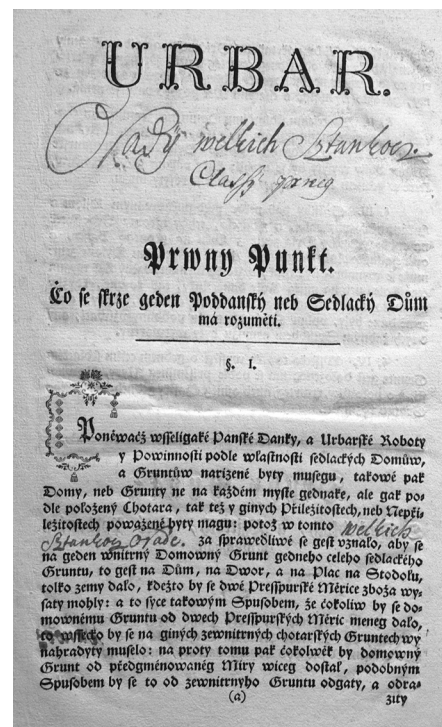
Tolko citácia zo Súpisu povinností sedliakov a hofierov z Veľkých Stankoviec z roku 1550. Preklad mien z maďarského jazyka bol zložitejší, ale v tých časoch sa na území okolo Váhu tieto priezviská vyskytovali.

Daňový systém, ako ho poznáme dnes, fungoval v časoch panstva na Trenčianskom hrade vyššie uvedeným princípom. A pre nás bol tento dokument veľmi zaujímavým dôkazom o histórii tejto obce.

Dušan Pevný

Ilustračné foto

Sedmový turnaj

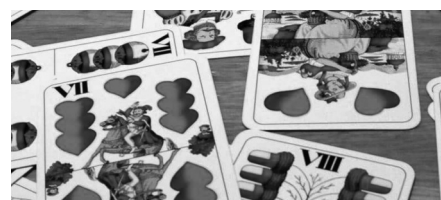
Bleskovka

Dňa 5. januára 2023 sa uskutočnil 3. ročník sedmového turnaja. Zúčastnilo sa ho 12 hráčov, ktorí sa rozdelili do 6 dvojíc.

Spoluhráči sa losovali, tak to už býva zvykom. Ved' sme sa prišli zabaviť, niečo zajesť, vypiť, ale hlavne porozprávať pri kartách, čo sa nám úspešne podarilo.

Už sa tešíme na ďalšie súboje v tejto kartovej hre.

Pavol Kurtiš

Selecký potok

Postrehy

V novembri, decembri minulého roka realizovali pracovníci Povodia Váhu čistenie a odvoz nánosov zeminy z koryta Seleckého potoka v časti obci Rozvadze. Mimochodom, pred rokom či dvoma to isté urobili aj v časti koryta tohoto potoka vo Veľkých Stankovciach.

Danou činnosťou sa podstatne zmenil vzhľad v tejto časti obce. Pred pár mesiacmi ešte tiekol v strede iba malý potôčik. Pre mnohých to malo isté čaro – divoká príroda medzi domami. O časť brehov potoka sa starali sami obyvatelia, ktorí ho pravidelne kosili.

Až pri práci špeciálnych mechanizmov v koryte potoka bolo vidieť výšku nánosov zeminy. Vo viacerých častiach bola výška nánosov viac ako 50 cm. Pri pohľade na súčasný stav si hlavne staršia generácia zaspomína i na svoje mladé roky, keď takáto šírka a hĺbka koryta bola ešte plná života s množstvom rýb, rakov. A v zime sa dalo korčuľovať po celej ploche.

Bude trvať ešte niekoľko dní, kým si zvykneme na terajší vzhľad potoka. Na fotografiách je vidieť rozdielne potoky. Ktorý je krajší?

Jozef Kadák

Pred

Po

Suchá večera

Takí sme boli

Po prečítaní úsmevného článku v minulom čísle o rezňoch som si spomenul na moju úsmevnú príhodu tiež zo základnej vojenskej služby, aj keď sa priznám, vtedy mi do smiechu nebolo. No chlapec z dediny v roku 1966 sa dostal do sveta, aj keď len do Čiech, ale na vojnu.

Keď som dostal povolávací rozkaz na vojenskú základnú službu do Žatca na letisko, nevedel som ani, kde ten Žatec vlastne je. Tretí deň na vojne bola sobota. Po obede bola na chodbe suchá večera. Obyčajne to bol kúsok salámy, slaniny alebo paštéta, ryby a k tomu kúsok suchého chleba.

Veliteľ družstva bol poddôstojník, slobodník s jednou frčkou (peckou). Ročník ako ja, len sa prihlásil o rok skôr na vojnu a bol veľmi hrdý na svoju hodnotu (a frajer). Bol Čech a rozprával tak rýchlo, že spájal slová do jedného.

Boli sme na izbe, on ležal na posteli a zakričal: „Vojín Letko!“ Vyskočil som a ohlásil sa už po vojensky: „Tu!“ A on povedal: „Donestemivečeriašpekšinechte!“

Nerozumel som, tak som sa spýtal: „Prosím?“ On znova: „Donestemivečeriašpekšinechte!“ Ja na to nesmel: „Súdruh slobodník, viem, že vám mám doniesť večeru, len nerozumiem to ostatné...“ On už riadne zvýšeným hlasom: „Costeblběj, špek si nechte!“ Konečne, už aj pomalšie.

Odhodlal som sa ešte ohlásiť: „Mám si niečo nechať, len neviem, čo je to špek.“

Vtom sa ohlásil druhý poddôstojník, desiatnik. Bol od Nitry, mal o jednu frčku (pecku) viac, a viac aj rozumu. Ten mi povedal: „Slaninu si máte nechať.“

Tak som splnil bojový rozkaz a ako vojak tretí deň na vojne som mal asi o 50 gramov väčšiu večeru ako ostatní.

Bolo to aj poučné. Odvtedy si pamätám, že v Čechách jedia „špek“ a na Slovensku slaninu.

Jozef Letko

Ilustračné foto

Ked' štvrtok nie je sobota

Príbehy pre všedné dni

V adventnom čase roku 2019 som sa vybral so svojimi synmi do predvianočnej Viedne na koncert fínskej metalovej legendy Nightwish. Euforicky som každému, o kom som vedel, že je fanúšik tejto kapely oznamoval, že sa teším na show, a že si so synmi, okrem koncertu, užijem vianočnú atmosféru viedenských trhov.

Nasadli sme do auta, skontrolovali lístky a hybaj, smer Viedeň. Mdlé, zahmlené počasie a niekoľko upchatých úsekov na diaľniciach nám vôbec nevadilo. Všetci ideme na Nightwish.

Po ceste sa staršieho pýtam: „Tomáš, pozri internet. Koho majú predkapelu. Aký majú playlist na dnes?“

„Tato, tu nikde nič nie je, nejaký playlist tu je, ale to je asi starý... Asi budú bez predkapely,“ hovorí Tomáš. Uspokojil som sa s odpoveďou a valil autom do Viedne.

Rozprúdila sa debata, a aj keď sa cesta natiahla na tri a pol hodín, nič nám nekazilo radosť z toho, čo nás čaká... Ešte sme na skok zašli na vianočné trhy pred viedenský Rathaus, dali si čerešňového punču. A podľho električkou spred Rathausu do Stadthalle.

Ako sme prichádzali ku hale, stretali sme veľké davu ľudí. Hovorím si: „Paráda! Už sme tu, chalani. Pod'me dnu, nech si ešte nejaký suveníry pozrieme.“

No starší syn mi hovorí: „Tato, však tu sú samí dôchodcovia, myslíš, že toto je publikum na Nightwish?“ Neveriacky na mňa pozrel, no ja som ho ubezpečil, že sme určite správne, keď dnes je dvanásteho.

A moja odpoveď bola táto: „Pozrite sa, chalani, sú už na scéne nejaký ten rok, ľudia starú a ich symfonický metal zaujíma všetky generácie.“

Uverili.

Prešli sme jednou kontrolou, osobnou. Prešli kontrolou lístkov. Všade všetko prešlo veľmi ľahko.

„Tome, spýtaj sa toho „pamprláka“, kde sú vstupy do hľadiska...“ prišlo už aj mne čudné to zoskupenie divákov. Syn sa angličtinou spýtal. Odpovedi som sa nevedel dočkať. Adrenalin fungoval naplno.

„Tato, vieš, kde sme?“

„Kde asi??? Všetci na koncerte Nightwish!“ nepochyboval som o svojej pravde.

„No áno. Len s tým rozdielom, že tu sa chystá slávnostná premiéra muzikálu o zosnulom rakúskom spevákovi Falcovi...“ Zavravoral som. Nechápavo som zdvihol ruky s lístkami k očiam. Presvedčil som sa, či sa nemýlim.

„Chalani, je tu dvanásteho? Je. Je tu Stadthalle? Je. Je tu Nightwish? Je. Niektori si tu asi z nás robí srandu,“ „čumeli“ sme do lístkov a uznalivo kývali hlavou, že máme pravdu.

Nevzdali sme sa a hybaj k biletárovi ku šatniarom. To už som bol jemne vyvedený z miery... A mojou hovorovou angličtinou som spustil vodopád slov: „Pane, prosím vás, sme správne na koncerte skupiny Nightwish? Je toto hala D, kde by mala byť show?“

„Biletár“ na nás pozerá. Pozerá na lístok. A zasa na nás. My v jednotnom kríči, zamrznutí v čase, sledujeme jeho rozpaky. A vypustil slová: „Guys, one year before this show...“, teda, chlapci, ste tu rok vopred...“

Nevzdávali sme to: „Ale ved' tu je dvanásteho decembra? Je to tak?“ ukazujem na lístok a dátum.

„No, je! Ale, chlapci, dnes nie je Samstag dvanásteho (sobota), ale Donnerstag dvanásteho (štvrtok)...“

Vyvalujeme oči na lístky. Fakt! Pod dátumom maličkým písmom deň koncertu... Samstag! A to som ešte mladšieho Adama do školy vypýtal... Keby však len to... Až vtedy som zbadal, že za dátumom je rok 2020.

„Áno, koncert bude 12. decembra 2020, a vtedy to je Samstag (sobota),“ slávnostne nám oznámil „biletár“.

Krvi by ste sa v tom momente vo mne nedorezali. Rok dopredu? Dlhá cesta. Vymeškanie

chalanov na druhý deň v škole. Zbytočne stratený čas, aj keď so synmi to tak nikdy nie je. Ostuda. Výsmech biletára. Cesta späť. A čo zajtra? Čo poviem. Aký bol koncert?

Pre istotu som sa všetkým vopred po ceste autom domov priznal v sms-kách.

A tak sme neveselo a mlčky prešli električkou späť pred Rathaus na trhy. Dali sme si zopár dobrôt. Presvedčil som Tomáša, aby to odšoféroval domov za mňa. A ja som cestou zabobil svoju hanbu do tichého mlčania, lebo som vedel, že toto nikto neuverí. Rozjímam som o všetkom možnom, napríklad aj o nesmrteľnosti chrústa... A o tom sa dá „sakra“ dlho premýšľať.

Doslov.

Koncert v „covidovej“ ére roku 2020 preložili na rok 2021. Potom opäť kvôli „covidu“ preložili na rok 2022. A tak sme sa konečne v decembri 2022 dočkali koncertu Nightwish, na ktorý sme sa vybrali už v roku 2019. Po troch rokoch... Tentokrát už naozaj!

Dušan Pevný

eventim.sk

CTSEVEN

Wiener Stadthalle Halle D
Dr. Roland Rainer Platz / Eingang Märzpark
1150 Wien

Barracuda Music GmbH präsentiert:

NIGHTWISH
World Tour 2020

Front of Stage

Stehplatz
EUR **77,00**
Normalpreis VVK

Preis exkl. allfälliger
Servicegebühren
vorauss. Einlass: 18:00 Uhr

Samstag
12. Dez. 20
18:45 Uhr

VK 1010/1
DL 10
101119 2208

1961

Barracuda Music GmbH
1090 Wien
00940403471961

00940403471961

VOLUME

Adress:
Eigentliches Reservat ist
gesamter Veranstaltungsbereich
Reservat, das sich dem Reservat
anreihen, können ohne jeglichen
Zuschlagungsrecht angeschlossen
werden – außerdem bleibt dem
Veranstalter die Geltendmachung von
Schadensersatzansprüchen
vorbehalten.

Der gewerbliche Weiterverkauf
des Tickets ist untersagt.
Bei Absage oder Verlegung der
Veranstaltung kein Reise-
kostenersatz.

Informieren Sie sich vor Reise-
antritt ob das Konzert planmäßig
stattfindet.

Kontrasty na Madagaskare

Na potulkách svetom

Stojím na letiskovej dráhe a žmúrim do silného slnka. Betónová plocha ohraničená plotom, za ktorým bujnie prales, po pravej ruke skromná nízka budova pripomínajúca jednu z hál na našom rozvadzskom družstve. „Tu asi Starbucks nebude,” poviem si popod nos. Celý pohľad korunuje náš Boeing 787, ktorý na tomto mieste pôsobí ako obrovská vesmírna loď.

Už tu na letisku sa začínam cítiť neprístoje a tento pocit iba vzrastie cestou do hotela. Vezú nás totiž ako nejaký cenný náklad skrz tu najšie mesto, kde jasne vidíme, v akých podmienkach miestni ľudia žijú. Obrovská chudoba, jednoduché chatrče, kde žijú celé rodiny, ženy perúce prádlo v potoku.

Odrazu sa ako cez „hviezdnu bránu“ dostaneme do areálu luxusného hotela, kde nás vítajú ako kráľovskú návštevu. Miestna delegátka nás po príchode upozorňuje, aby sme mimo hotela nenosili šperky a celkovo neupozorňovali na svoj štandard. Domáci sú vraj milí, ale radšej ich nemáme provokovať.

Cítim sa ako nejaký otrokár, ktorý sa prišiel nechať obsluhovať znevýhodnenými ľuďmi.

Ostrov Nosy Be je vraj jedinou turistickou destináciou na Madagaskare a turizmus je primárny zdroj jeho hospodárstva. Čo mi ale doteraz nedá, je obraz miestnych. Podľa našich štandardov by sme ich mali ľutovať. Zároveň ale počas pobytu vidím všade okolo seba, aj mimo hotela, usmiatych a úprimných ľudí. Snažím sa zistiť od miestneho chalana, ktorý robí v hoteli animátora.

„Sme veľmi šťastní ľudia. Jediná vec, ktorá nám chýba, sú peniaze.“ Na tie slová nikdy nezabudnem.

Trojmetrový betónový múr po vrchu „ozdobený“ ostrými keramickými črepinami. To bola hranica medzi absolútnou chudobou a hotelovým luxusom. Možno to bola aj hranica medzi šťastím a nešťastím. Napriek svojej privilegiovanosti, môžeme s istotou tvrdiť, že tí šťastní sme my?

Kristína Pevná

Jedenástka roka ObFZ

Info

V našej obci sa v minulom roku 2022 konali až 2 akcie, ktorých organizátorom bol ObFZ Trenčín. Začiatkom leta to bola Oblastná konferencia spojená s vylosovaním nového súťažného ročníka a v predvianočnom období to bolo vyhlásenie Jedenástky roka ObFZ. Obe akcie sa konali v spoločenskej miestnosti nad Belovcom.

Do Trenčianskych Stankoviec zavítala podľa hlasovania aj spolu s funkcionármi a trénermi najlepšia jedenástka za rok 2022. Slávnostné odovzdávanie prebehlo po dvojročnej odmlke. V hlasovaní dostalo dôveru celkovo 5 brankárov a 51 hráčov. Minimálny počet na umiestnenie do jedenástky roka bol 6 hlasov. Kritériá na voľbu jedenástky jarnej a jesennej časti boli nasledovné: každý tréner zo všetkých 16 mužstiev mohol odovzdať jeden hlas brankárovi a 10 hráčom. Rovnako hlasovali tréneri aj za najlepšieho rozhodcu, a tým sa stal Richard Király. V jedenástke roka sa umiestnili len traja hráči, ktorí mali menej ako 30 rokov, takže trend starších hráčov pokračuje. Najviac hráčov v jedenástke mali mužstvá Opatovej a Bieroviec, v oboch prípadoch sa jednalo o dvoch hráčov.

Konferovania tejto slávnostnej akcie sa na výbornú zhostil sekretár ObFZ Trenčín Tomáš Vaňo. Ten vo svojom príhovore zdôraznil, že Oblastný futbalový zväz sa rozhodol už pred piatimi rokmi oprášiť tradíciu vyhlasovania najlepšej jedenástky, pretože sa dlhé roky nevyhlasovala. Tentokrát sa stretli po dvojročnej odmlke spôsobenej covidom. Po ocenení najlepších hráčov nasledovalo pre nich a pre funkcionárov ObFZ slávnostné posedenie.

Jedenástka roka 2022:

Peter CHOCHLÍK (Trenčianska Turná), Ján DOHNAN (Horná Súča), Marcel ONDRÁŠ (Kľúčové), Pavol BULKO (Veľké Bierovce – Opatovce), Martin MADRO (Očkov), Ondrej KURÍN (Opatová nad Váhom), Filip DUREC (Stará Turá), Lukáš KYSELICA (Opatová nad Váhom), Tomáš KRESÁNEK (Nemšová), Juraj BARTÁK (Veľké Bierovce – Opatovce), Ľadislav JANČOVIČ (Záblatie).

Štefan Šmatlák

Kriváňsky výškomer

Aj to sa stáva

Pracoval som v Leteckých opravovniach na TPV a v kancelárii nás sedávalo veľa, niekedy až 15 technológov. Pri tom množstve sa našlo viacero výmyselníkov, ktorí sa často snažili o rôzne špásy a vylomeniny, na ktorých by sa bavila celá partia. A objekt, budúci terč zábavy, sa vždy našiel. Najčastejšie sa týmto terčom stávali turisti a výletníci. Vtedy sa často konávali víkendové výlety a zájazdy.

Chodievalo sa autobusmi od podniku v piatok asi 2 až 3 hodiny pred koncom smeny, pričom chýbajúci čas si účastníci nadrobili. A samozrejme, ráno prichádzali do práce už s vecami na výlet zbalenými v ruksakoch. A bilo do očí niektorým výmyselníkom, čo týmto turistom vyparatiť. Samozrejme, nikto nemohol stále sedieť pri ruksaku a strážiť si ho, bolo treba riešiť pracovné problémy, ísť na dielňu, halu a podobne. Niekedy stačila chvíľa a už to niektorí využili na úpravu obsahu ruksaku alebo pribalenie nepotrebných hlúpostí.

Raz som sa prihlásil na výlet a keďže som vedel, čo mi hrozí, snažil som sa zamedziť tomu, aby mi niečo nevyviedli. Ruksak som neprišiel do kancelárie, ale uschoval som si ho u vrátnikov. Myslel som si, že tam ho nikto hľadať nebude. Ale neskôr som zistil, že som sa veľmi mylil. Všetci vedeli, že pôjdem na výlet a bez ruksaku by som predsa nešiel. A tak snorili, snorili a našli. Ja som si potom, pred odchodom na výlet, ruksak prebral od vrátnikov a spokojný, že mi kolegovia nič nevyviedli, som nastúpil do autobusu.

Do ruksaku som nesiahal, nebol dôvod, len pri ubytovávaní som vytiahol doklady, potom prezuvky a večer hygienické potreby a pyžamo.

Ráno po raňajkách som z ruksaku ešte vybral veci, ktoré som na túru nepotreboval. Môj kamarát Jaro Kamas (býval kedysi v ulici Orišky) nemal ruksak, a tak si do môjho priložil nejaké osobné veci a jedlo, že sa budeme pri nosení striedať. Na túru sme išli do Vysokých Tatier, cieľom bol národný vrch Kriváň a bola to moja prvá vysokohorská túra vo Vysokých Tatrách. Bol síce len začiatok augusta, ale zastihlo nás studené počasie, vo vyšších polohách bol už čerstvý sneh.

Hlavne záverečný úsek bol veľmi extrémny a nebezpečný, chýbali tam reťaze. Na vrchol nás z celého autobusu vystúpilo len 7. Celý čas som nosil ruksak sám, na vrchole sme sa išli najesť a vtedy som dole v ruksaku objavil objemný, ťažký a nepotrebný predmet. Po rozbalení som zistil, že je to takmer 4 kg ťažký manometer z lietadla. Tí moji kolegovia si dali ešte tú námahu, že do telesa toho manometra vygravírovali nápis „Kriváňsky výškomer“ a vyplnili farbou. Od zlosti, že ma takto dostali, som ho chcel šmariť niekde do diaľky z toho Kriváňa, ale Jaro ma zastavil, že jemu sa hodí. Tak som mu povedal, aby si ho nosil, že ja ho nechcem ani vidieť. A veru si ho aj odniesol a možno ho má doteraz.

Štefan Šmatlák

Redakcia HLAS

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kadák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kadák, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Pavol Kurtiš
Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Pavol Múdry, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.
Tlač: DUO PRINT s. r. o., L. Podjavorinskej 5, Nové Mesto nad Váhom, Prevádzka Trenčín Náklad: 1000 ks.
Periodicita vydania: 6x ročne. Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.
Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.

Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

